

PROSA - NOIS I NOIES DE 9 A 11 ANYS

MENCIÓ ESPECIAL PROSA NOIS I NOIES DE 9 A 11 ANYS

Pseudònim: ESCARBAT

Obra: (1162) LA LLEGENDA DE LA MÒMIA

Autora : MARTINA JÚLIA CRUZ GARCIA

La llegenda de la mòmia

Estiu de 2018. El Pau i la Maria aprofitaven els últims dies de vacances, sense pensar en què encara no havien enllestit tots els deures. Prenien el sol a l'herba del jardí tot mirant els núvols que feien formes divertides: un gos, un arbre una mica deformat, el Mickey Mouse amb un barret de bruixa... De sobte, el Pau va notar una punxada al cul.

-Aaaai! - va cridar amb una veu tan fina que la Maria no va poder evitar riure.

-Què ha passat? -va dir la Maria sense donar-hi gaire importància.

En aquell moment va veure un escarabat de color verd intens que sortia de sota el Pau. D'on venia aquell escarabat tan estrany?

-Porta un got, porta un got! -va cridar el Pau.

La Maria va anar a la cuina i va tornar amb un got. Van atrapar l'escarabat sense fer-li mal.

Un cop a la cuina se'l van quedar mirant molt estranyats, perquè era de color verd fluorescent.

-D'on has sortit t?- preguntava la Maria contínuament.

De sobte, es va sentir una veueta.

-D'on creus? Doncs d'Egipte!

Els ulls dels dos nens semblaven els plats que feia servir l'àvia quan hi havia sopa de galets el dia de Nadal. No es podrien creure que l'escarabat els hi estigués responent. Els nens li van preguntar com podia ser que un escarabat parlés i ell, molt fluixet, els va respondre:

-Vaig caure de la butxaca del senyor Howard Carter quan passava per Gibraltar. He sentit que el meu amo Tutankamon està a França i estic intentant arribar allà. Sabeu si França està molt lluny?

-Ara mateix estem a un parell d'hores de la frontera. Si vols, t'hi podríem portar!- va explicar la Maria emocionada.

-I tant, em faríeu un favor, i així aprofitaria per descansar una mica perquè he fet un camí molt llarg des de Gibraltar i encara em queda molt per arribar al meu destí.

Així que els nens van decidir amagar l'escarabat fins l'endemà que sortien cap a França. Cada estiu, abans d'acabar les vacances, el pare els portava a Lió i hi passaven uns quants dies. Així que en aquest cas seria un viatge molt divertit perquè portaven un convidat secret i ningú no ho sabia. Només calia

convèncer el pare perquè aquest any els portés a París, al museu de Louvre, que és on estava el faraó exposat. Va costar una mica, perquè el pare es pensava que el que volien els nens era anar a Eurodisney, i per més que els nens intentaven convèncer al pare de què no era el que volien, ell no s'ho acabava de creure. De fet, el pare no podia creure que els nens volguessin anar a París per anar a un museu.

El pare només deia:

-Al museu del Louvre? No pot ser... No em puc creure que vulgueu fer 300 quilòmetres per anar al museu, segur que el que voleu és anar a Eurodisney i m'ho direu un cop arribem a París.

Al final, la mare va acceptar, així que el pare no va tenir res més a dir.

A les 7 del matí els nens ja estaven preparats per sortir. Havien esmorzat, preparat uns entrepans pel camí i portaven a les mans una caixa petita on havien ficat l'escarabat amb una mica d'herba perquè estigués còmode tot el camí. De tant en tant obrien la capseta i s'asseguraven que l'escarabat estava bé, i el deixaven mirar a través del vidre del cotxe perquè pogués veure el paisatge. Van passar per pobles petits, per grans ciutats, per muntanyes, pel costat d'un riu... Va ser un viatge llarg, però molt emocionant, perquè sabien que estaven ajudant el seu nou amic.

Aquella nit van arribar a París, i els nens volien anar directament al museu.

-Però si són les 10 de la nit! Què voleu, que estigui el museu obert les 24 hores del dia?- va exclamar el pare que, per cert, estava molt cansat després de tantes hores conduint.

És clar, els nens no ho havien pensat. A la nit tancava el museu, així que el seu amic escarabat hauria d'esperar una mica més.

L'hotel era molt maco, però els nens no van fer gaire cas ni a l'habitació, ni a la televisió gegant ni al sopar tipus bufet. Ells només volien que arribés l'hora d'anar al museu. A més, estaven patint perquè el seu amic feia moltes hores que estava ficat a la caixa i no sabien que donar-li per sopar. No menjava ni galetes, ni cacauets ni res del que li havien donat. Així que el que volien era anar a dormir ben de pressa. La veritat és que la mare no s'ho podia creure. Era la primera vegada en tot l'estiu que els nens deien d'anar a dormir abans de les 10.

Quan el sol començava a entrar per la finestra de l'habitació, els nens van començar a vestir-se. Volien ser els primers a arribar al Louvre. Esmorzar de pressa i cap al museu! Un cop allà, el pare, molt tossut, no deixava de dir que havien d'anar a veure la Gioconda.

-La Gioconda, la Gioconda! No volem veure la Gioconda, volem anar a veure la tomba de Tutankamon! - va cridar el Pau.

Així que, en un moment que els pares es van despistar, els dos nens van seguir les indicacions cap a la zona egípcia. Anaven tan de pressa que van arribar a l'accés de la zona egípcia suant com quan prenién el sol a la gespa de casa seva un d'aquells dies del mes d'agost.

Ajuntament de
Sant Just Desvern

Quan ja eren davant de la mòmia, estaven tan nerviosos que els tremolaven les cames. Van apropar la caixeta amb el seu amic i, automàticament, la mòmia es va incorporar de cop. La mòmia va estendre el braç i el seu amic va saltar des de la caixeta fins a la seva mà.

-Gràcies, us ho agrairé eternament- va dir l'escarabat emocionat.

La mòmia va fer un gest que semblava un somriure, i a les mans dels nens va aparèixer un anell.

-Heu fet això sense esperar res a canvi, i per això us vull recompensar. Aquest anell és per a vosaltres, perquè sempre recordeu que Egipte és la vostra terra i que sempre hi sereu benvinguts! - va dir Tutankamon.